

Με τὴν ἀπόμαση τὰ πάντα ν' ἀνεχθεῖ
 τ' ἀνθρώπινο τὸ γένος τρέχει σ' ἔτι ρητὰ
 τοῦ ἔχει ἀπαγορευτεῖ. Τολμηρὸ
 τὸ βλαστάρι τοῦ 'Ιαπετοῦ μ' ἄσχημο δόλο
 στοὺς θνητοὺς ἔφερε τὴ φωτιά,
 Ἄφου ἡ φωτιά ἀπ' τὸ αἰθέριο ἀνάκτορο
 κλάπηκε, ἡ ἀρρώστια καὶ μιὰ νέα πυρετῶν
 στὶς χῶρες ἔπρεσε ὁρδή,
 τοῦ πρὶν ἀτόμακρον θανάτου ἡ ἀργὴ
 ὡς τότε ἀνάγκη τὸ βῆμα ἐπιταχύνει.
 Καὶ τὸν κενὸ δοκίμασε ὁ Αἰαίδαλος ἀγέρα,
 μὲ φτερά στερημέν' ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο·
 μπῆκε μὲς στὸν Ἀχέρωντα ὁ μάχθος τοῦ 'Η-
 ρακλή.

Γιὰ τοὺς θνητοὺς δὲν εἶναι τίποτα τραχὺ·
 ζητοῦμε ἀνόητα ὡς καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸ,
 καὶ δὲ δεχόμεστε ὁ Αἶας γιὰ τὴν ὕβρη μας
 τοὺς ὀργισμένους νὰ μᾶς ρίξει κερανοῦς.

I, 11: ΤΡΥΓΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Δὲ θὰ ρωτήσεις, Λευκονόη, ποῖο γιὰ μένα ἢ
 ποῖο γιὰ σένα
 τέλος ὄρισαν οἱ θεοὶ —ἀνόσιο νὰ τὸ μάθεις—
 — ὅτε μὲ Βαθυλόωνος
 θὰ μπλέξεις ἀστρολόγους. Πόσο καλύτερο ὄτι
 καὶ ἂν γίνῃ νὰ δεχθεῖς,
 εἴτε περσιότερους χριμῶνες εἴτε τοῦτον τελευ-
 ταῖο μᾶς δίνει ὁ Αἶας,
 αὐτὸν ποῦ τώρα βασανίζει, τρώγοντας τοὺς
 δράκους τῆς, τῆ θάλασσαι
 τῶν Τυρρητῶν. Νὰ πειθῆς κορασί, νὰ τὸ στραγ-
 γίξεις καὶ —λίγος δὰ ὁ καιρὸς—
 ἄφησε τὴν μακριὰ ἐλπίδα. Ὅσο μιλάμε, φεύ-
 γει ὁ χρόνος
 ὁ φθορερός· τρύγα τὸ παρὸν, στὸ αἴριο εἴπι-
 στη ὅσο γίνεται λιγώτερο.

I, 22: ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Ὁ ἀκέρυος χαρακτήρας, ἀπὸ ἔγκλημα ἀγνός,
 δὲν ἔχει ἀνάγκη δόρυ μαυριτανικό, ἢ τόξο,
 ὅτε φαρέτρα μὲ θέλη σθεβαστὰ,
 Φοδσκε, γεμάτη,
 σὰν πορευτεῖ στὶς κωντὲς Σύρτες
 ἢ στὸν ἀφιλόξενο τὸν Καῦκασο
 ἢ τοὺς τόπους ποῦ ὁ μυθικός
 Ἰθάσσης γλείφει.
 Γιατὶ καὶ ἐμένα στὸ σαβινικὸ τὸ δάσος κάποιος
 λόκος,
 καθὼς τὴ Λαλαγὴ μου τραγουδοῦσα καὶ χω-
 ρὶς φροντίδες
 περιπλανιόμουν ἔξ' ἀπ' τὸ χωράφι,
 ἄοπλο μ' ἀπόφυγε,
 τέτοιο θηρίο ποῦ ὅτε ἡ πολεμόχαρη
 ἢ Ἀπουλία στὰ πλατιά τῆς τὰ ρουμιάνια,
 ὅτε ἡ φρυγμένη τοῦ Ἰούδα γῆ ἔχει γεννήσει,
 ἢ μάννα τῶν λεόντων.
 Ρίξε με στοὺς νοσοῦς τοὺς κάμπον
 ὅπου κοτὲ δέντρο δὲ δροσίζεται ἀπὸ αἴρω θε-
 ρωνῆ,
 στὸ μέρος τῆς γῆς ποῦ τὰ νέφη καὶ ὁ κακὸς
 ὁ Αἶας βασανίζει·
 ρίξε με ὅπου τὸ ἄρμα τοῦ Ἡλίου λὲς ἀγγίζει

τῆ γῆ σὲ χῶρες ποῦ δὲν ὑπάρχουν κατοικίες·
 τῆ Λαλαγὴ μὲ τὸ γλυκὸ τῆς γέλιο θ' ἀγαπῶ,
 μὲ τὴ γλυκιὰ μιλιὰ.

II, 20. Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Ὅτε συνηθισμένη οὔτε ἄσημη θὰ μὲ φέρεῖ
 φτερούγα, δίμορφο (ἀνθρωπο καὶ κύνεο) μὲς
 στὸν διάφανον αἰθέρα
 προφήτη, καὶ ὅτε μιὰ στὶς χῶρες θὰ βραδύνω
 τῆς γῆς
 καὶ ἀφθόνητος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους
 θὰ φύγω. Αἶμα φτωχῶν γονιῶν ἐγώ,
 ποῦ τελευταία φορὰ μὲ χαιρετᾷς,
 Μαικῆνα ἀγαπημένε, δὲ θὰ πεθάνω
 καὶ ὅτε θὰ μ' ἐμποδίσῃ τὸ Στύγειο νερό.
 Νὰ κιόλας, νά, φυτρώνουνε στὰ πόδια μου
 τραχιὰ

δέγματα καὶ σὲ λευκὸ πουλὶ ἀλλάζω
 καὶ πάνω μου φυτρώνουν λεία
 στὰ δάχτυλα, στοὺς ὄμους πούπουλα.
 Νά, ποῦ γνωστὸς ἀπ' τὸ Λαϊθάλειο Ἰκαρο
 θὰ δῶ τοῦ βουχώμενου Βοσπόρου τὴν ἀκτὴ,
 τίς ἀφρικανικὲς Σύρτες, σὰν ὄδικὸ
 πουλί, καὶ τίς υπερβόρειες πεδιάδες.
 Ἐμένα ὁ Κόλχος καὶ αὐτὸς ποῦ τάχα δὲν φο-
 βάται
 τοῦ Ἄρη τὴν κοόρτι, ὁ Δάκας, καὶ οἱ ἀκρατοὶ
 θὰ γνωρίσουν Γελωνοί, ἐμένα ὁ ἔμπειρος θὰ
 μάθει ὁ Ἰβήρας,
 καὶ αὐτὸς ποῦ πίνει τὸ νερὸ τοῦ Ροδανοῦ.
 Ἄς λείψουν ἀπ' τὴν περιττὴ κηδεῖα μου μοι-
 ρολόγια
 καὶ λυγμοὶ (ντροπή!) καὶ παρὰπανο·
 συγκράτησε τὸ κλάμα σου, τοῦ τάφου
 παρᾶτησε τίς ἀχρηστες τιμές.

IV: ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΑΤΩΣΑΝΕ

Τὰ χιόνια λυθῶσανε, ξαναγευῶνε τώρα τὰ στά-
 χια στοὺς ἀγρούς,
 στὰ δέντρα τὰ φύλλα,
 ἀλλάξ' ἡ γῆ διαδοχικὰ καὶ τὰ ποτάμια στε-
 ρεθόνται
 ἀφήνουνε ὅλο καὶ ποῦ ἀκάλυπτες τίς ὄχθες·
 ἢ Χάρη μὲ τίς Νύμφες καὶ τίς διδυμίες ἀ-
 δελφῆς τῆς τοιμάει
 γυμνὴ νὰ σῦρει τὸ χορδὸ.
 «Μὴν ἐλπίζεις πὼς θὰ ζήσεις αἰώνια», μᾶς
 λέει ὁ χρόνος καὶ ἡ ὥρα
 ποῦ περνώντας καταβροχθίζει τὴ μέρα, τὴν
 τροφὸ τῆς ζωῆς·
 τὸ ψῆχος κάνουν ἦπιο οἱ Ζέφυροι, τὴν ἀνοιξὴ
 καταπατεῖ τὸ καλοκαίρι,
 γιὰ νὰ χυθεῖ ἀπὸ τὸ πορτὰ
 καθὼς τ' ὀπωροφόρο τὸ φθινόπωρο σκορπᾷ
 τὰ φρούτα, καὶ σὲ λίγο
 ἢ νοσρὴ ξαναόρχεται ὁμίχλη.
 Ἡ γοργὴ ὄμιος ἀλλαγὴ τῆς σεληνῆς γι-
 ατρώνει ὅτι κακὸ μᾶς στέλνει ὁ οὐρανὸς
 ἐνῶ ἔμεις ὅπου καὶ νὰ βρεθοῦμε, σὰν πεθά-
 νουμε,
 ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται ὁ σεβαστὸς Αἰνεῖας, ὁ
 πλούσιος Τύλλος ἢ ὁ Ἄγκος,